

LBRIS Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

MEGHAN
QUINN

 **DRAGOSTE
LA PRIMA
AVERE**

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Redactare: Alina Băltăc, Liviu Szóke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

MEGHAN QUINN

A NOT SO MEET CUTE (Cane Brothers #1)

Copyright © 2021 by Meghan Quinn

Translation Copyright © 2023 by Maria Adam, Corint Books SRL,
Romania.

The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUINN, MEGHAN

Dragoste la prima avere / Meghan Quinn; trad. din lb. engleză
de Maria Adam. - București: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978-606-088-381-4

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Prolog

LOTTIE

— SALUT, FATĂ!

Hm, nu-mi place voioșia din vocea ei!

Rânjetul disprețuitor de pe buze.

Folosirea exagerată a parfumului toxic care te sufocă.

— Bună, Angela! îi răspund cu oarecare teamă și mă
așez la masa din biroul ei.

Își dă părul blond-deschis peste umăr și își împreunează
mâinile în față, iar limbajul trupului sugerează
interes când se apleacă înainte și mă întrebă:

— Ce mai faci?

Îmi netezesc cu mâinile fusta conică de un roșu-aprins
și răspund:

— Sunt bine! Mulțumesc!

— Mă bucur să aud asta!

Se lasă pe spate și îmi zâmbește, dar nu mai spune
nimic.

Ăăă, OK, ce naiba se întâmplă?

Mă uit în spatele meu la șirul de bărbați în costume care stau drepti pe scaune, cu dosare în brațe, urmărindu-ne interacțiunea. O cunosc pe Angela din gimnaziu. Am avut o prietenie când strânsă, când distantă, cu mine în chip de victimă a acestei camaraderii intermitente. Într-o zi eu eram preferata ei, a doua zi era Blair – care lucrează la Departamentul financiar – sau Lauren – care lucrează în vânzări –, apoi prietenia revenea la mine. Cine e cea mai bună prietenă de săptămâna asta? mă întrebam mereu și, într-un fel dement și bolnav, sughițam de emoție când trăgeam eu cartea respectivă.

Vă întrebați probabil de ce am păstrat această prietenie toxică?

Răspunsul meu conține trei aspecte.

Unu – când am cunoscut-o pe Angela, eram tânără. Habar nu aveam ce să fac într-un carusel atât de vibrant. Mă apucam doar de bară și mă țineam cu toate puterile, pentru că, sinceră să fiu, era palpitanț să-mi petrec timpul cu Angela. Diferit. Uneori, cutezător.

Doi – când se purta frumos cu mine, când eram prinse cu totul în mrejele prieteniei noastre, mă distram de minune. Nu prea ai parte de aventuri când ești o fată săracă crescută în Beverly Hills, dar lângă prietena care îți trece cu vederea portofelul gol și te primește în lumea ei – da, e distractiv. Puteți spune că sunt superficială, dar m-am distrat în liceu, în ciuda sușurilor și coborâșurilor.

Trei – sunt slabă. Sunt preș în fața confruntărilor și le evit cu orice preț, prin urmare – aici ridic mâna – ia-tă-mă, preșul de la ușă, la dispoziția dumneavoastră!

— Angela? întreb șoptit.

— Hm?

Îmi zâmbește.

— Pot să te întreb de ce m-ai chemat aici și de ce par să fie aliniați niște agenți FBI în spatele meu?

Angela își dă capul pe spate și scoate un hohot de râs, punându-și mâna peste a mea.

— O, Lottie! Doamne, o să-mi fie dor de umorul tău!

— Dor? întreb, încordându-mi spatele. Cum adică, dor? Pleci în vacanță?

Te rog, dă, Doamne, să fie așa! Te rog, dă, Doamne, să fie așa! Nu-mi permit să pierd jobul ăsta!

— Da!

OK, slavă Domnului!

— Eu și Ken plecăm în Bora Bora. Am programare în zece minute la salonul de bronzat, așa că trebuie să-i dăm bătaie!

Stai, ce?

— Cum adică să-i dăm bătaie? o întreb.

Figura ei jovială se transformă în ceva serios, genul de serios pe care nu-l văd prea des la Angela. Pentru că da, o fi șefa blogului ei de lifestyle, dar nu ea este cea care muncește, ci toți ceilalți. Așa că nu trebuie să fie nicio dată serioasă.

Angela se îndreaptă de spate, își încleștează maxilarul și spune, uitându-se pe sub genele groase și false:

— Lottie, ești o adevărată pionieră la Angelloop. Măiestria ta la tastatură a fost pur și simplu de neegalat de toți cei din compania asta, iar umorul pe care îl aduci la acest blog de lifestyle prosper, care ne umple de bani, a transformat călătoria în Bora Bora în realitate.

Am auzit-o bine? Datorită mie poate pleca în vacanță?

— Dar, din păcate, suntem nevoiți să te concediem.

Stai puțin... Ce?

Să mă concedieze?

Adică, nu mai am job?

Ca fulgerul, trei dintre bărbați vin în spatele meu, câte unul pe o parte, flancându-mă ca niște agenți de pază. În timp ce umerii lor masivi mă blochează pe scaun, unul îmi pune în față un dosar și-l deschide, arătându-mi o foaie de hârtie. Privirea îmi e prea încețoșată ca să mă gândesc măcar să citesc ce scrie, dar, făcând un calcul simplu, presupun că îmi anunță concedierea.

— Semnează aici!

Bărbatul îmi întinde un pix.

— Stai... Ce?

Îi dau mâna la o parte, dar mâna se întoarce instantaneu în aceeași poziție.

— Mă concediezi?

Angela se strâmbă.

— Lottie, hai să nu facem caz de asta! Sigur îți dai seama ce dificil a fost pentru mine!

Pocnește din degete, iar o asistentă apare ca prin farmec. Angela își masează gâtul și spune:

— Conversația asta m-a epuizat cu adevărat. Apă, te rog! La temperatura camerei. Lămâie și limetă, dar scoate-le din pahar înainte să mi-l aduci.

Și, uite așa, asistentă dispăre. Când Angela se întoarce, mă vede și își duce mâna la piept:

— O, ești tot aici!

Ăăă...

Da!

Clipind de câteva ori, o întreb:

— Angela, ce se întâmplă? Tocmai ai spus că produc pentru tine o groază de bani...

— Așa am spus? Nu-mi amintesc să fi făcut o asemenea afirmație. Băieți, am zis eu așa ceva?

Tipii clatină din cap.

— Vezi? N-am spus asta.

Cred... Da, aha, simțiți mirosul? E creierul meu care fumează, lucrând în exces, încercând să nu-și PIARDĂ MINTILE!

Cu calm, și chiar vreau să spun... calm, o întreb:

— Angela, poți să-mi explici de ce mă concediezi?

— O! exclamă, râzând. Mereu ai fost extrem de curioasă!

Asistentă îi aduce Angelei apa și iese în grabă. Sugând dintr-un pai inutil, Angela ia apoi o gură mare de apă și spune:

— Vineri împlinești un an de activitate aici.

— Da! Așa e!

— Păi, conform contractului, după un an, nu mai primești plata redusă, ci salariul real. Ridicând din umeri, adaugă: De ce să te plătesc pe tine mai mult când pot găsi pe cineva care să facă jobul tău pentru mai puțin? E un simplu calcul financiar. Înțelegeți tu!

— Nu, nu înțeleg! ridic tonul, moment în care două mâini mari aterizează pe umărul meu ca un avertisment.

O, futu-i mama mă-sii!

— Angela, asta e viața mea, nu un joc cu care te distrezi tu! Mi-ai spus, când m-ai implorat să lucrez pentru tine, că slujba asta o să-mi schimbe viața.

— Și nu a fost așa?

Își deschide brațele larg.

— Angeloop le schimbă viața tuturor.

Se uită la ceas.

— O, trebuie să mă dezbrac în cinci minute! Bronzarea cu spray nu așteaptă.

Învârte din degete spre tipii de lângă mine.

— Încheiați, băieți!

— Doar nu vorbești serios! îi spun, încă neînțelegând ce se petrece. Ți pui paza să mă scoată afară din biroul tău?

— Nu e alegerea mea, răspunde Angela ca o întruchi-pare a nevinovăției. Atitudinea ta ostilă mă obligă să folosesc paza.

— Ostilă? întreb. Sunt ostilă pentru că mă concediezi fără motiv!

— O, scumpo, nu-mi vine să cred că așa vezi tu lucrurile! îmi spune pe un ton superior. Nu e nimic personal. Știi că te iubesc și că mă bazez pe invitația ta lunară la brunch. Aici e vorba doar de afaceri.

Îmi trimite o bezea.

— Ești încă cea mai bună prietenă a mea!

Și-a pierdut mințile, la naiba!

Sunt trasă spre ușă, dar îmi înfig tocurile pantofilor Jimmy Choo de acum două sezoane.

— Serios, Angela! Nu poți să mă concediezi!

Își ridică ochii la mine, își înclină capul într-o parte, apoi își duce mâna la inimă.

— Ah, uite cum te lupți pentru jobul tău! Doamne, mereu ai fost atât de bătaioasă!

Îmi trimite încă o bezea, îmi face cu mâna și strigă:

— Te sun eu! Poți să-mi povestești mai târziu despre șefa ta oribilă. O... nu uita să trimiți confirmarea pentru

reuniunea de la liceu! Mai sunt două luni. Trebuie să știm câte persoane vin.

Și, uite așa, mă cuprinde o senzație de înfrângere, tocurile mă lasă din pricina șocului, corpul mi se înmoaie, și sunt târâtă de brațe prin birourile de la Angeloop, cel mai stupid și absurd blog de lifestyle de pe internet, un loc în care nici măcar n-am vrut să lucrez.

Colegii mă privesc.

Paznicii nu stau pe gânduri, trăgându-mă până trecem de ușa înaltă de sticlă de la intrare.

Până reușesc să respir din nou, mă trezesc holbându-mă la reclama obscen de mare cu Angeloop din fața biroului, cu o cutie în brațe în care îmi țin lucrurile personale.

Cum naiba s-a întâmplat toată chestia asta?

Capitolul unu

HUXLEY

— O SĂ OMOR DRACULUI PE CAREVA! STRIG, ARUNCÂNDU-MI SACOUL CÂT COLO ȘI TRÂNTIND UȘA BIROULUI.

— Se pare că întâlnirea a decurs bine, spune JP, sprijinindu-se de peretele masiv de sticlă din biroul meu.

— Se pare că a decurs incredibil de bine! comentează Breaker, întins pe canapeaua mea de piele.

Ignorând afirmația sarcastică a fratelui meu, îmi încleștez degetele în păr și mă întorc spre panorama orașului Los Angeles. E o zi senină, căci ploaia de seara trecută a mai eliminat ceva din smogul din aer. Palmierii se întind spre cer, străjuind străzile, dar par mici prin comparație cu locul în care biroul meu se înalță deasupra tuturor.

— Vrei să discutăm despre asta? întrebă JP, așezându-se pe scaun.

Mă întorc spre frații mei, doi idioți care mi-au stat alături și la bine, și la greu. Care au fost acolo la toate

suișurile și coborâșurile din viața noastră. Care au lăsat totul baltă și au fost lângă mine când am avut ideea ne-bunească de a cuceri piața de imobiliare din Los Angeles cu banii moșteniți după moartea tatei. Am construit acest imperiu împreună.

Dar când le văd expresiile mieroase, îmi vine să-i dau afară din birou pe tâmpiții ăștia nenorociți.

— Ți se pare că vreau să *discut* despre asta?

— Nu! răspunde Breaker, rânjind. Dar, la naiba, vrem să aflăm ce s-a întâmplat!

Sigur că vor!

Pentru că ei sunt cei care au spus că n-ar trebui să mă întâlnesc cu Dave Toney.

Ei au fost cei care au spus că o să fie o pierdere de vreme.

Ei au fost cei care au râs când le-am zis că azi am întâlnire cu el.

Și tot ei au fost cei care mi-au urat succes în mod sarcastic când am ieșit pe ușă.

Dar voiam să le demonstrez că se înșală.

Voiam să le arăt că îl pot convinge pe Dave Toney că trebuie să lucreze la Cane Enterprises.

Știre de ultimă oră – nu l-am convins.

Capitulând în fața privirilor fraților mei, mă așez și eu și oftez prelung.

— Futu-i! murmur.

— Lasă-mă să ghicesc, nu s-a lăsat fermecat de șarmul tău? mă întreabă Breaker. Dar ești atât de agreabil!

— Prostia asta n-ar trebui să conteze.

Lovesc cu degetul în mânerul scaunului moale de piele. E vorba de afaceri aici, nu de vreo afurisită de paradă în care ne cultivăm prietenia și ne cocoloșim unul pe altul.

— Cred că a ratat vreo lecție la școala de afaceri, îi spune JP lui Breaker. Nu a fost cumva un curs întreg despre cultivarea relațiilor de afaceri?

Sarcasmul lui mă irită.

— Cred că da, răspunde Breaker.

— M-am dus și l-am pupat în cur – ce mai vrea?

— Te-ai dat cu ruj? Nu cred că iubita lui s-ar bucura să găsească altă pereche de buze pe fesele bărbatului ei, rânjește Breaker.

— Te urâsc! Te urâsc, fir-ar să fie!

Breaker izbucnește în râs, în timp ce JP zice:

— Nu-mi place s-o spun, dar... noi ți-am zis, frate! Dave Toney nu lucrează cu oricine. E cu totul alt soi în orașul ăsta. Mulți au încercat să pătrundă în ampla rețea a imobiliarelor pe care o deține; și mulți au dat greș. De ce ai crezut că o să fii diferit?

— Pentru că suntem Cane Enterprises! le strig. Toți vor să lucreze cu noi, ce naiba? Pentru că avem cel mai mare portofoliu imobiliar din Los Angeles. Pentru că putem să transformăm o clădire dărăpănată într-o afacere de milioane de dolari într-un an. Știm ce dracu' facem, iar Dave Toney, deși are succes, are niște tere-nuri inutile pe cap care-i dăunează afacerii. El o știe, o știi și eu, la naiba, și vreau să-i iau terenurile alea de pe cap!

JP se prinde de bărbie și întreabă:

— Ce i-ai spus, mai exact? Sper că nu chestia asta. Pentru că, deși micul tău discurs mi-a întărit sfârcurile, mă îndoiesc că tipul a apreciat tonul pe care l-ai folosit.

Îmi dau ochii peste cap.

— I-am zis ceva asemănător.